

- Е, добре... И ти съгласна ли си?

- Какво да правя? Бедна сирота без зестра.

- Нали княз Белота иска да ти даде.

- Царят не се съгласи. Каквото може, Елена ми приготви.

Нали знаеш всичките пари где отиват... Все за войската...

Тя въздъхна и извърна лицето си. Иванко взе ръката ѝ.

- Славо, не говори тъй. Аз знам, че ме обичаш.

Тя откъсна един стрък момина сълза и помириса белите ѝ звънчета.

- Кажи, нали е така?

- Ти го знаеш. Защо питаш?

Болярът се усмихна.

- Тогави ще почакаш още, Славо.

- До кога? Ти ме лъжеш от толкова време...

- Не, ти знаеш, че не зависи от мене. Потънал съм в дългове до уши. ~~Не можеш да ми дадеш пари.~~ От-

всякъде ме гонят ~~дълговете~~ дълговете. Но когато се върна от битката, ще по-
искам от царя нощо промилство и ще се оженим. Ще ме чакаш ли?

- Ще те чакам!

- Закълни се.

Бял ден да не видя, ако те не чакам!

- ~~Виж, аз съм готов да ти дам всичко, което искам, но не мога да ти дам парите, които ти трябват.~~

Болярът обгърна с ръка високата ѝ снага и пошъпна:

- Не знам защо ми се струва, че може да се не върна жив

от тая битка... Жестоката и неравна бран ни очаква... Славо, ако

Стрелец от моите е тази нощ на страха. ме обичаш, ще слезеш след полунощ в градината... Войската се

готви да тръгне други ден. Искам да ти разкажа целия си живот,

искам да замина престен и окрилен...

- Не... Не...

- Ще дойдеш!...

- Не... - тя грабна в ръце момиченцето и избяга.